יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

64530429-3	07/2018	מקור ראשון - דיוקן	עמוד 2	1/7	5.49x18.28
בית האמנים ירושלי - 12572					

לעבור את הקיר

ההורים של אמירה זיאן לא הרשו לה להוציא רישיון נהיגה, לישון מחוץ לבית או ללמוד באקדמיה. זה לא מנע ממנה לפתח קריירת צילום בינלאומית ולהשמיע את קולן המושתק של נשות העדה הדרוזית

עינת קאפח | 36

64530427-1	07/2018	מקור ראשון - דיוקן	עמוד 36	3/7	26.85x33.79
בית האמנים ירושלי - 12572					

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

64530428-2	07/2018	מקור ראשון - דיוקן	עמוד 36	2/7	26.03x33.38
בית האמנים ירושלי - 12572					

רעלות פורחות באוויר

הצילומים שלה מוצגים בגלריות בינלאומיות, אבל אסור לה לטוס לראותם. בארץ היא סוחבת את התמונות באוטובוסים, כי אין לה רישיון נהיגה. ובכל זאת הצלמת הדרוזית אמירה זיאן בחרה באמנות, גם אם זה אומר להיאבק במוסכמות החברה שבתוכה היא חיה. "זהו סיפור של נשים רבות שאין להן קול", היא אומרת בביתה בכפר ירכא. "אני סופגת כאן את הביקורת, אבל דווקא החיים שלי בתפר בין העולמות מייצרים אמנות מורכבת"

עינת קאפח

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

64530424-8	07/2018	מקור ראשון - דירקן	עמוד 38	4/7	27.53x33.29
בית האמנים ירושלי - 12572					

צילום: יונתן זינדל – פלאש 90

מהלכת על החבל הדק שבין זהותה כאישה דרוזית ובין הדחף הפנימי לצאת מגבולות העדה. אמירה זיאן

סרייה אקדמית. נשים בלבוש מסורתי זהה עומדות ליד ארונות הספרים. מבטן קפוא, הן זרות במרחב. "את הצילום הזה יצרתי בהשראת הלימודים שלי באוניברסיטה", מסבירה אמירה זיאן, צלמת דרוזית מהכפר ירכא שבגליל. "ראיתי את המדפים האחידים בספרייה, ונזכרתי בנשים אצלנו שלא יכולות לצאת ללמוד – כולן נראות אותו הדבר, וקשה לזהות מבחוץ את הייחודיות של כל אחת. כשקבוצת נשים דרוזיות נאספות בבית התפילה, הן לבושות רק בשחור או כחול, מסיבות דתיות, וכולן עטויות בכיסוי הראש הלבן. את לא יכולה להבחין מי זאת מי, ממש העתק־הדבק. אז צילמתי את עצמי בספרייה ושכפלתי את דמותי בלבוש מסורתי כדי לתת לכך ביטוי".

זיאן, בת למשפחה דתית מרובת ילדים, מהלכת על החבל הדק שבין זהותה כאישה דרוזית ובין הדחף הפנימי לצאת מגבולות העדה. צילומיה משקפים זאת היטב, ומייצגים את הנשים הדרוזיות כמי נאבקות על קיומן הפיזי והממשי, אבל לא מפסיקות לחלום. כך למשל העבודה "רעלה – פורטרט עצמי" מציגה את כיסוי הראש המסורתי כשהוא חג באוויר, אך יחד זאת הוא נדמה כעומד במקום בלי לנוע. "יש בי רצון להשתחרר ממוסכמות החברה, אבל עדיין אין לי חירות שלמה", מסבירה זיאן. "לכן הרעלה נותרת בין שמיים וארץ, ומותירה אצל המתבונן ציפייה לראות אותה עפה".

חלומות במגירה

תחילת דרכה של זיאן (41) לא הייתה קלה. המסלול שציפה לה היה דומה לזה של רבות מבנות המשפחות השמרניות שבכפר: חיים שלמים בגבולות הבית והסביבה הקרובה. נאסר עליה להירשם ללימודי השכלה גבוהה, להוציא רישיון נהיגה, להינשא למישהו שאינו בן הכפר או ליישון מחוץ לירכא. אך בניגוד לאחיותיה, שהלכו בתלם, זיאן הרגישה כבר בילדותה שהצורך לטעום מן העולם בחוץ מבעבע בתוכה, והתקשתה לקבל את הנורמות בחברה. היכרות מקרית עם מכללת הגליל המערבי חשפה בפניה את האפשרות של לימודים גבוהים. "כשגיליתי את מגוון המקצועות, כעסתי מאוד. לא הבנתי למה נגרע חלקי ואני לא יכולה ללמוד שם", היא מספרת.

הקריירה שלה באותו זמן הייתה עבודה כמזכירה במפעל הבטון של אביה. זיאן חסכה כסף, ונרשמה ללימודי הנדסה כימית־תעשייתית ללא ידיעת הוריה. "בחרתי במקצוע 'מכובד', העיקר מבחינתי היה להתחיל ללמוד. יום לפני פתיחת שנת הלימודים הודעתי להורים על ההחלטה, ואז התחילה סערה גדולה. הם נורא נבהלו. שאלו: 'מה פתאום עשית את זה? אישה לא יכולה לנסוע לבד'. היה להם חשוב שקודם אתארס, והם התנו בכך את הלימודים".

חתן מיועד כבר היה: קרוב משפחתה, שגם למד איתה בבית הספר. "מגיל צעיר היינו מיועדים להינשא, ואסור היה לי לחשוב על מישהו אחר. באותו הזמן הוריו באו לבקש אותי מההורים שלי, והסכמתי. לא הייתה לי אפשרות אמיתית להגיד לא, אבל הסכמתי בעיקר כי הלימודים היו חשובים לי".

כעבור שנתיים היא התחילה לפקפק בנכונות ההחלטה שקיבלה. "הוא רצה בי, אבל לא יכולתי לאהוב אותו כבן זוג. הרגשתי שהוא כמו אח שלי. חבל עליי וחבל עליו, שיחיה עם מישהי שלא אוהבת אותו". זיאן ידעה מה יהיו ההשלכות של ביטול האירוסין, אך לאחר לבטים ארוכים החליטה לעשות את הצעד. "פחדתי מאוד מתגובת ההורים. הם אכן כעסו וניסו לייאש אותי בכך שהתנו את המשך הלימודים בהמשך האירוסין. לבסוף הסכמתי לתנאי, ורק זמן קצר לפני סיום שנת הלימודים האחרונה, החלטתי להפסיק. נישואין זה לכל החיים וצריך להתאים", היא אומרת בהשלמה.

"ישבתי שנתיים בבית, ולמרות שזו הייתה תקופה מדכאת, הייתי אופטימית. האמנתי שהדברים ישתנו עם הזמן. ההורים שלי בינתיים המשיכו ללחוץ עליי, טענו שאני מתנהגת כמו ילדה קטנה, אבל לבסוף הם הניחו לי. ביקשתי לחזור למכללה כי חבל שכל מה שלמדתי ייזרק לפח, והם הסכימו. השלמתי קורס אחד שהיה חסר לי, ועשיתי גם תעודת הוראה במכללה למנהל. במהלך הלימודים התארסתי שוב כדי לתת הזדמנות נוספת, אבל גם אני וגם ההורים שלי הרגשנו שהבחור לא מתאים לי, והאירוסין בוטלו".

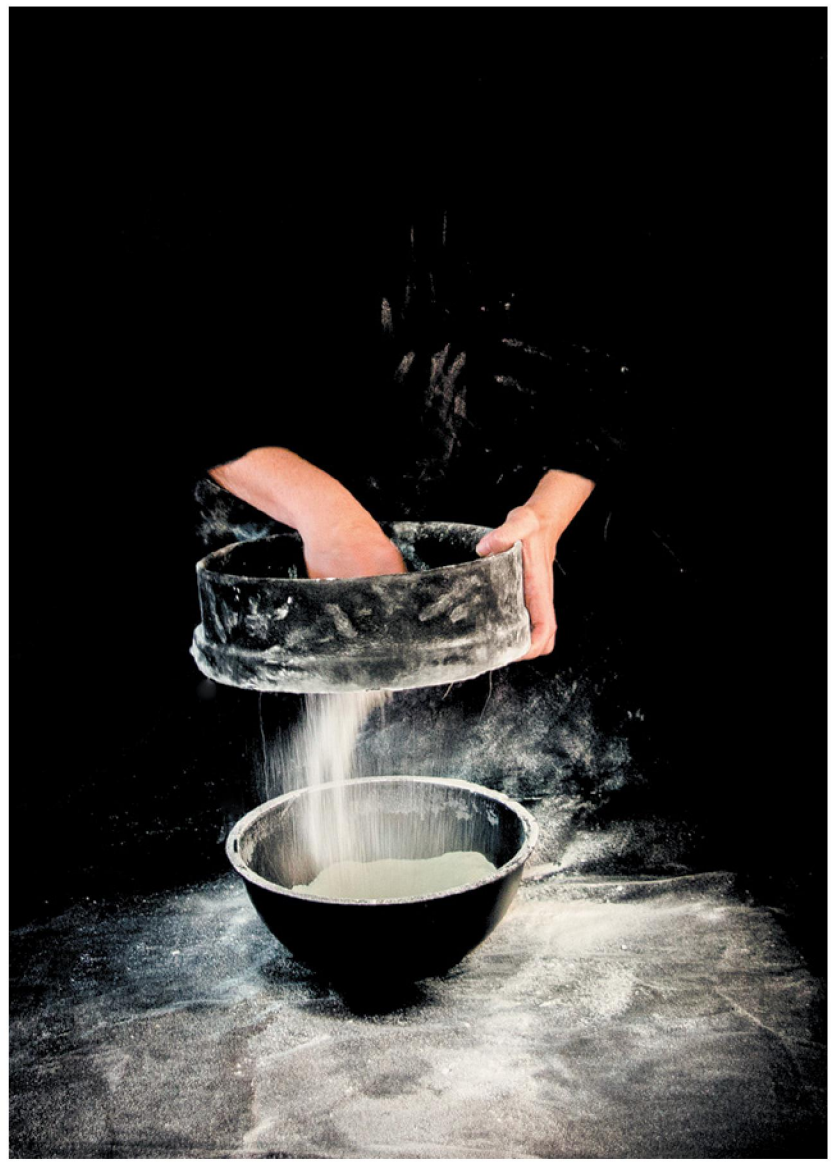
אל האמנות היא פנתה בנסיבות מצערות. אביה עבר אירוע מוחי, ואחיה, שנאלץ להחליף אותו במפעל הבטון המשפחתי, ביקש מזיאן לעבוד במקומו בחנות לפיתוח תמונות בכפר. היא נענתה ברצון, אחרי שכבר הבינה שמקצוע ההוראה לא מלהיב אותה. "העבודה בסטודיו שינתה לי את החיים. נחשפתי לצילומים של לקוחות יהודים, ראיתי שהם מציגים עולם אחר ממה שהכרתי, והעולם הזה נגע בי. חזרתי למכללה ונרשמתי לקורס צילום למתחילים, אבל זה לא סיפק אותי. רציתי לעשות תואר באמנות באוניברסיטת חיפה, אבל ידעתי שהוריי לא יסכימו, כי זו נסיעה ארוכה מהכפר וכבר סיימתי ללמוד מקצועות אחרים. הם אכן התלוננו שאני לא סגורה על עצמי, והעלו טענות כמו 'אם תלכי ללמוד אמנות לא תתחתני', ו'מה יצא לך מזה?'. בירכא לא נחשפנו לאמנות, ורק גברים הורשו להחזיק מצלמה בחתונות. לא הבינו מה אני רוצה, אבל התעקשתי"

"הוריי התלוננו שאני לא סגורה על עצמי, והעלו טענות כמו 'אם תלכי ללמוד אמנות לא תתחתני', ו'מה יצא לך מזה?'. בירכא לא נחשפנו לאמנות, ורק גברים הורשו להחזיק מצלמה בחתונות. לא הבינו מה אני רוצה, אבל התעקשתי"

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

64530425-9	07/2018	מקור ראשון - דיוקן	עמוד 39	5/7	27.08x33.65
בית האמנים ירושלי - 12572					

"המדפים האחידים בספרייה (משמאל) הזכירו לי את הנשים אצלנו, שלא יכולות לצאת ללמוד. כשקבוצת נשים דרוזיות נאספות בבית התפילה, הן כולן עטויות רעלה לבנה. את לא מזהה מי זאת מי, ממש העתק־הדבק. צילמתי את עצמי בספרייה ושכפלתי את דמותי בלבוש מסורתי"

מגוון טענות כמו 'אם תלכי ללמוד אמנות לא תתחתני', ו'מה יצא לך מזה?'. לא הבינו מה אני רוצה. הרי בירכא לא נחשפנו לאמנות, ורק גברים הורשו להחזיק מצלמה בחתונות. אבל התעקשתי".

עם אלבום תמונות שצילמה באחת מחגיגות האירוסין במשפחתה, ניגשה זיאן לריאיון באוניברסיטת חיפה. "כשפרופ' שרון פוליאקין, ראש החוג, ראתה את התמונות, היא אמרה שלא מדובר באמנות אלא בקישוטים. עניתי לה שיש בי רעב גדול, ובאתי לכאן כדי ללמוד. התקבלתי על תנאי. התלהבתי מהלימודים, ולמרות שאני חזקה בציור התמקדתי בצילום והתחלתי לביים תמונות בבית".

צילמת בבית כי חששת להסתובב עם המצלמה בכפר?

"זו בחירה שנובעת משיקולים אמנותיים. אני מסתובבת בחוץ, מתבוננת בסיטואציות השונות, הן מתבשלות אצלי בראש, ורק אז אני מביימת אותן בתוך הבית. אבל נכון, לא רגילים לראות בכפר בחורה עם מצלמה. הושפעתי מאוד מהצלמת האמריקנית סאלי מאן, שצילמה רק בסביבה שלה. זה הזכיר לי את המצב שלי כאישה דרוזית, את העובדה שאני לא יכולה להסתובב בכל מקום שארצה".

לנשום את תל־אביב

בירכא חששו מהשלכות העשייה של זיאן על בנות הכפר. "להפתעתי, גם כשפניתי לנשים מדליית אל־כרמל, שנחשבת למקום פתוח יותר מירכא, הן לא רצו לשתף פעולה. אני מבינה אותן, לא נהוג שאישה תפרסם את עצמה בחוץ. אז התחלתי לצלם את עצמי. צחקו עליי במשפחה, כי חשבו שאני מנסה לדגמן".

בתום השנה השנייה ללימודי האמנות היא ניגשה לתחרות צילום ארצית של סטודנטים וזכתה בפרס הצטיינות, מה שהעניק לה דחיפה להמשך. את פרויקט הסיום של לימודיה בחרה להקדיש למעמד האישה הדרוזית. "הבנתי שזה לא רק הסיפור שלי, ושאני מייצגת נשים רבות שאין להן קול. בחרתי לעבוד בצבעי שחור־לבן, כי אלו צבעים שמחזירים אותי אל העבר וגם מייצגים את הפחד שאני מרגישה בזמן שאני מצלמת את עצמי ואת האחיניות שלי.

"ספגתי לא מעט ביקורת, ואני משלמת מחיר על הבחירות שלי, אבל אני לא מאשימה את החברה הדרוזית. זה כמו לחנך ילד ללמוד דבר חדש. היו גם מעטים שאמרו שאני אמיצה. לא היה נהוג אז שאישה תצא לבדה לקנות בגדים, ואם היא כבר נוסעת מחוץ לכפר, אחד מבני משפחתה היה צריך ללוות אותה. לבחורה היה אסור לעבוד וללמוד מחוץ לכפר, ומי שהחליטה בכל זאת לצאת ללמוד, ואפילו הוראה – היו מוציאים אותה מתוך הדת, מה שאומר שהיא לא יכולה יותר ללכת לבית התפילה. אם אישה הוציאה רישיון נהיגה, חכמי הדת לא היו מגיעים לחתונתה. היום המצב שונה ויש התקדמות, חוץ מהנושא של נשים שלומדות רפואה. הן לא יכולות לחזור לדת, כי במסגרת עבודתן הן נוגעות בגברים".

איך את מוגדרת מבחינה דתית?

"אני לא דתייה. הבחירה בדת היא תהליך ארוך אצלנו, ולא כל אחד רוצה בכך. זה אומר לוותר על הרבה דברים – על תענוגות החיים ועל חלומות. הגבר הדתי הדרוזי צריך לגלח את ראשו ולכסות אותו במצנפת, הוא לא מתגייס לצבא, נמנע מאכילת חזיר, משתיית משקאות חריפים ומעישון. נדרש ממנו להסתפק במועט, לחיות בצניעות, להימנע מראוותנות, מדברי רכיל ומניבולי פה, ולשמור על כבוד האישה והמשפחה. אמא שלי ואחת מאחיותיי הן דתיות, אבל שאר בני המשפחה כבר לא.

"כחילונית אסור לי לקרוא בספר הדת שלנו. הדת הדרוזית היא סודית, ורק אנשים שמשתייכים <

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

64530426-0	07/2018	מקור ראשון - דיוקן	עמוד 40	6/7	27.39x33.52
בית האמנים ירושלי - 12572					

נשיות, רכות, ושאלות על הישרדות. מתוך התערוכה "על בטון חשוף"

צילום: מישל הוד

צילמה רק בסביבה שלה. סאלי מאן

"אני משלמת מחיר על הבחירות שלי, אבל אני לא מאשימה את החברה הדרוזית. זה כמו לחנך ילד ללמוד דבר חדש. פעם לא היה נהוג שאישה יוצאת לבדה לקנות בגדים, ואם אישה הוציאה רישיון נהיגה, חכמי הדת לא היו מגיעים לחתונתה. היום המצב שונה, יש התקדמות"

ציפייה בלתי ממומשת. העבודה "רעלה – פורטרט עצמי"

אליה רשאים לקרוא בספר. לכן כשמציינים בפניי איסורים, אין לי דרך לוודא אותם. יש לנו ספר בבית, ואמא שלי קוראת בו, אבל אני לא פותחת אותו כי אני מסורתית ומכבדת".

לאחר שסיימה תואר ראשון בהצטיינות, דחקו בה המרצים להמשיך לתואר שני. הלימודים המתקדמים אילצו אותה לנסוע למרכז הארץ לעיתים קרובות, והפעם ללא הליווי של אחיה. לפעמים נסעה לתל־אביב רק כדי לגנוב כמה דקות בתערוכות המוצגות בעיר, ולמהר הביתה. "במרכז, בניגוד לירכא, יש תרבות של אמנות וחיי יצירה. למרות שהנסיעות היו ארוכות והייתי צריכה לחזור הביתה עד רבע לחצות, זה סיפק אותי", היא נזכרת וחיוך נוסטלגי עולה על פניה.

גם את התואר השני סיימה בהצטיינות. עבודותיה הוצגו בתערוכות בארץ ובעולם, וזיכו אותה בפרסים רבים. את התערוכה הראשונה שלה בחרה להציג דווקא בירכא, כדי לחשוף את בני הכפר לאמנות. "להפתעתי התגובות היו נהדרות. המשפחה שלי הגיעה, ופתאום הם התחילו להבין מה אני עושה ולעודד אותי".

לקראת תערוכה בשם "ארמון הבדולח" היא ערכה שיחות אינטימיות עם מגוון נשים מהכפר – עקרות בית, סטודנטיות ובעלות תארים מתקדמים – ועל בסיס השיחות הללו ביימה את סדרת התצלומים "ניקיון", המתמקדת בעבודות הבית. "בצילומים הקודמים שלי התבוננתי אל העבר, והפעם רציתי לספר את ההווה היומיומי של הנשים. כשאת חוזרת על אותה המילה כמה פעמים היא הופכת לצליל, וכך אני רואה את הפעולה היומיומית. אמנם לא רואים דמות בתמונה, אבל הנוכחות שלה קיימת שם. בחרתי להדגיש בעיקר את הפעולה עצמה, שמייצגת את האישה. זו לא העלמה של האישה: ה'ניקיון' הזה הוא סמל לנשיות בחברה המסורתית.

"מלאכת הניקיון היא באחריות אם המשפחה, ויש בה רבדים רבים. אמא שלי נהגה לומר לי 'תשמרי על עצמך תמיד, שאף אחד לא ייגע בך', וזה מתחבר אצלי לניקיון הגוף. גם כשאישה עושה ספורט זהו ניקיון הגוף. כשאישה בעלת תואר דוקטור קוראת ספר, זה ניקיון הראש והמחשבות. בחרתי פעולות שונות וצילמתי בשחור ולבן. הניקיון הוא לבן, צבע שמייצג גם את שמלת הכלה ואת הרעלה ככיסוי הראש. הוא סמל של רוחניות, טוהר והתחדשות. השחור הוא הכוח, הפחד, הרשמיות והסודות שלא נאמרים".

סדקים בבטון

לפני כשנתיים נפטר אביה של זיאן במהלך ניתוח שהסתבך. את היחסים המורכבים עם דמותו היא הציגה בתערוכה "על בטון חשוף" שיצרה לזכרו. "התערוכה הזו מרגשת אותי במיוחד, אבל היא גם הייתה מאוד קשה לי. אבא שלי הקים את מפעל הבטון המשפחתי והיה אדם חזק, ובכל זאת הוא עזב אותנו. הבטון, כמוהו, הוא יציב, ומעורר אצלי שאלות כמו עד מתי אשרוד, והאם אני חזקה מספיק. אל מול הבטון הצבתי שמלות. השמלה האדומה, האהובה עליי, מסמלת נשיות ורכות. אם אני עוטה את הלבוש הדתי הכהה והאחיד, אני מוותרת על החירות שלי. זה בעצם הדו־שיח שאני מנהלת עם אבא שלי.

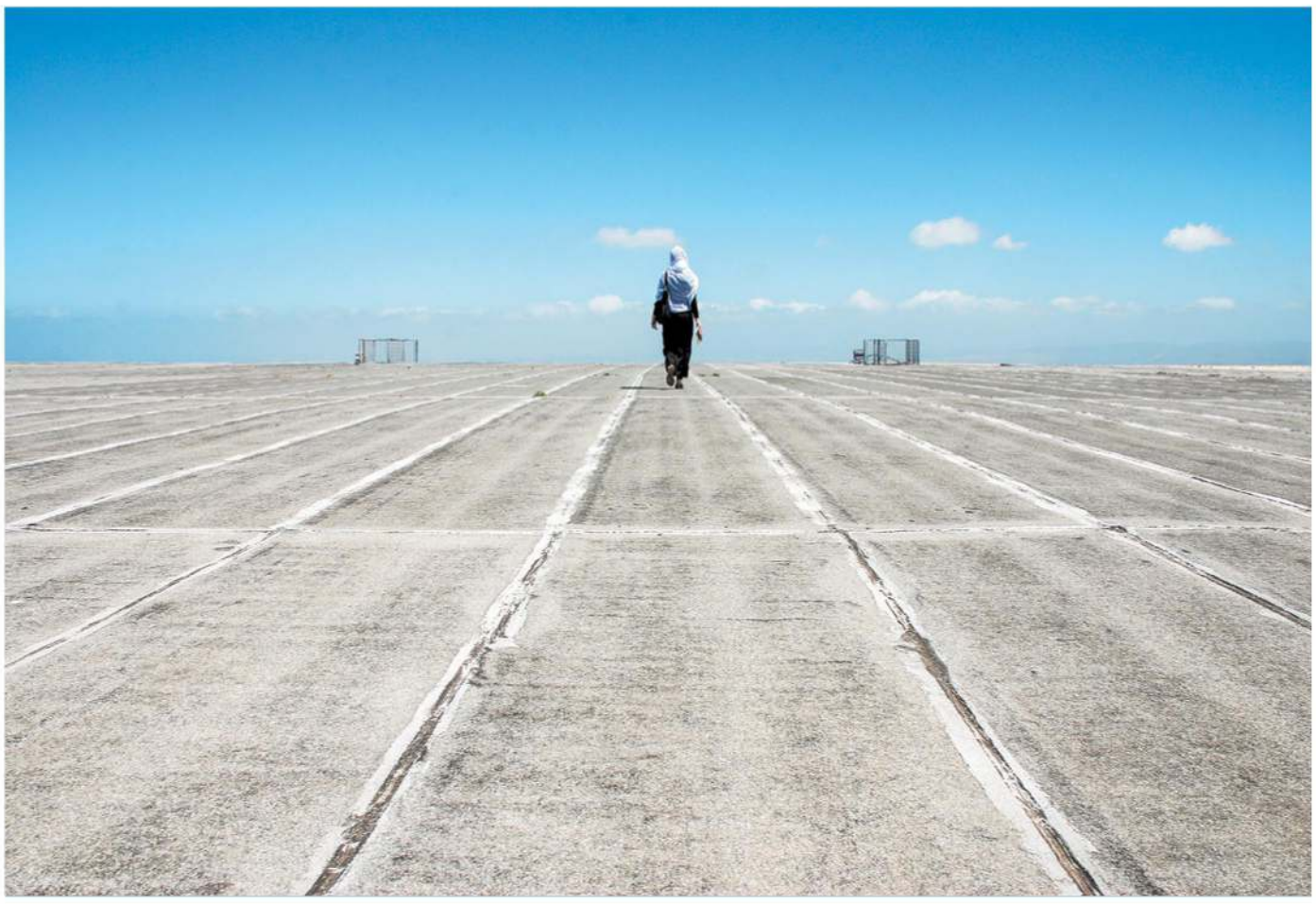
"החדר שלו נשאר כמו שהיה, ואני לא מוכנה שאמא שלי תשנה אותו. בכל פעם שאני פותחת את דלת החדר, אני רואה את אבא שוכב על המיטה. באחת התמונות ביימתי את עצמי כמוהו, על המיטה בבגדים שלו. בהתבוננות ראשונה בצילום לא לגמרי ברור מי הדמות הזו ומה היא עושה שם".

על אף הביקורת והצורך לפרוץ את הגבולות, זיאן נטועה עמוק באדמת משפחתה ובתרבותה. גם היום, שנים רבות אחרי שיצאה לדרך עצמאית, היא ממשיכה להתגורר בבית אמה בכפר ירכא. "למרות הקשיים והוויכוחים עם המשפחה, אני בקשר טוב איתם ואני רגישה כלפיהם. הקשר התחזק במיוחד אחרי שאבא שלי נפטר, כי אני לא רוצה להשאיר את אמא שלי לבדה. אני חושבת שדווקא החיים שלי, בתפר בין העולמות, מייצרים אמנות מורכבת יותר. אני לא מרגישה שזהו מחיר שאני משלמת, אם כי ויתרתי במובן מסוים על החיים האישיים שלי.

"במשפחה לפעמים אומרים לי שכבר התנסיתי במה שרציתי, ולכן הגיע הזמן שאתחתן ואביא ילדים לעולם, אבל זה באמת לא חסר לי. אני מקבלת כל הזמן הצעות להכיר גברים, אבל אני מעדיפה שלא. זוגיות דורשת המון כוחות, ובעיניי משמעות הקיום לא נמצאת רק בחיי הנישואין ובילדים. אני מרגישה סיפוק גדול מהעשייה שלי, אני חיה את היום ולא חושבת על המחר

יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

64530430-5	07/2018	מקור ראשון - דיוקן	עמוד 41	7/7	27.45x33.38
בית האמנים ירושלי - 12572					

כי אף אחד לא יודע מה יהיה. צריך ליהנות בשקט, ואני מרגישה טוב עם החיים שלי, ברוך השם".

מהפכה דרך האמנות

לאחרונה קיבלה זיאן את "פרס עידוד היצירה" ממשרד התרבות. בימים אלו מוצגות עבודותיה בבית האמנים בירושלים במסגרת התערוכה "טריטוריות פרומות", וכן בבית האמנים בתל־אביב. בקרוב הן יגיעו גם לבית המשפט העליון.

במקביל לקריירת הצילום הפורחת, זיאן מלמדת אמנות בכפר הולדתה. "לפני כמה שנים פנתה אליי מנהלת התיכון בירכא. היא סיפרה שהיא רוצה לעשות מהפכה, וביקשה שאבוא ללמד אמנות. התלהבתי: באמת מתחולל כאן שינוי.

"בשנה הראשונה שלחו אליי את התלמידים המופרעים, ואפילו כיתה מסודרת לא הייתה לנו. למרות שהתחברתי אל הילדים האלו, השיעורים היו סיוט. אני מדברת על תלמידי כיתה י' שאפילו לא ידעו לכתוב, אז פשוט שוחחנו. האמנתי שבסוף יצא מהם משהו. בסוף אותה שנה סירבתי להמשיך, כי אמנות זה לא לצייר קשקושים. כשמנהל חטיבת הביניים התעקש שאבוא ללמד אצלו, הסכמתי בתנאי שאקבל חדר מיוחד וציוד, ושהשיעור יהיה רשמי במערכת. הוא הסכים ונתתי עוד הזדמנות להוראה. התחלתי ללמד פעולות בסיסיות כמו ערבובי צבעים, טכניקות אור וצל, והמשכתי בלימוד תיאוריות באמנות וקבלת השראה מאמנים גדולים כמו ואן־גוך, פיקאסו וג'קסון פולוק.

"בהתחלה לתלמידים לא היה אמון בעצמם, והם לא הבינו את החומר. כשהתבוננו בציורים של פיקאסו, למשל, הם לעגו לו שהוא משוגע. אבל לאט־לאט הם למדו להעריך את המקצוע. היום שיעורי האמנות הפכו לאבן שואבת. יש ילדים שבורחים משיעורים אחרים כדי ללמוד אצלי, כי זו ההזדמנות שלהם לביטוי אישי. בסיום כל שנה אנחנו מציגים תערוכה גדולה, ותלמידי בית הספר וההורים באים לראות. אין לי מילים כדי להביע כמה זה מרגש אותי".

את רואה את עצמך כמי שסוללת את הדרך עבור הדור הבא?

"הרבה בנות מהכפר באות היום להתייעץ איתי לגבי לימודים ובחירת מקצוע. אחייניות שלי כבר לומדות באוניברסיטה, ויש להן רישיון נהיגה. לי גם היום אין רישיון, ואני סוחבת את התמונות באוטובוסים

"בהתחלה לתלמידים לא היה אמון בעצמם, והם לא הבינו את החומר. כשהתבוננו בציורים של פיקאסו, למשל, הם לעגו לו שהוא משוגע. אבל לאט־לאט הם למדו להעריך את המקצוע. היום שיעורי האמנות הפכו לאבן שואבת. ילדים בורחים משיעורים אחרים כדי ללמוד אצלי, כי זו ההזדמנות שלהם לביטוי אישי"

ובכבות. זה סיוט. אני גם לא יכולה לטוס לחו"ל. אבל אני אוהבת את מה שאני עושה, אז אני מסתדרת. בני המשפחה שלי אומרים לי: 'את זוכרת מאיפה התחלת? תראי היכן את היום'".

לאן את חולמת להגיע?

"יש כרגע פרויקט משותף של אמנים בירושלים, לוד וחיפה, שהצטרפתי אליו כי אני מרגישה שיש בתוכי עוד המון דברים שרוצים לצאת. מצד אחד אני רגילה לחיות את היומיום שלי כאן בכפר, עם המשפחה. מצד שני, אני עדיין רעבה לראות את העולם". ■

לתגובות: dyokan@makorrishon.co.il

אם אישה הוציאה רישיון נהיגה, חכמי הדת לא היו מגיעים לחתונתה. דרוזיות, אילוסטרציה

צילום: נתי שוחט - פלאש 90